

Ob Adriji.

I.

In zdaj te gledam, morje Adrijansko,
zamaknilo se v tebe je okó,
kot v lahnih sanjah čujem pesem
valov jaz tvojih pesem prelepó . . .

Poslušam pesem o slovanskem rodu,
o brodu hrastovem, ki se nekoč
ponosno vozil je po tvojih vodah
in ki ga strla je sovražna moč. —

Mogočno zabučite mi, valovi jezni,
vzbudite srd in moč svojih bogov,
da domoval ob morju Adrijanskem
spet rod krepak slovanskih bo sinov!

II.

O jadrnica, z belimi perotmi ploveš,
po morju mi hitiš, ti brzokrila ptica,
tam na obali, kjer blesti se mesto,
po tebi vroče koprne oči — cvetoča lica . . .

Povej mi, jadrnica, z belimi perotmi,
al nosiš o prerani smrti ti novico,
al neseš srcu vest o nezvestobi,
morda pa deklici ljubezni izročiš cvetico?

O smrti rani, jadrnica, ne poročaj,
postoj, postoj, povesi svoja krila,
in ako neseš srcu vest o nezvestobi,
morja globina naj skrivnostna bi jo skrila!

Pospeši svoj polet, ti jadrnica bela,
tam na obali te ljubeča deva čaka,
izroči ji ljubezni rožo žarno,
uteši ji srce, ki v dvomih plaka . . .

III.

Ven iz dvorane, misli moje,
pobegnite z menoj, ve želje,
ven iz dvorane, kjer ne vlada
sveta razkošje in veselje!

Parfum in svila, blesk baržuna
ne moti naj željá tihote,
plamteči ogenj iz oči ljubečih
ne sije v srca naj samote!

Na temnih stezah sredi parka,
kjer tiho sanjajo ciprese,
razgrni, žalostna ti duša,
skrivnostne svoje mi zavese!

IV.

S kraljevim plaščem si odeto, morje sinje,
in v zlatu solnčnem se čarobno lesketaš;
kak veličastna tvoja je lepota,
kot da zaklade celega svetá imaš. —

O morje, da si bog sam na prestolu božjem,
ki vsakemu zemljanu svoj naklanjaš dar,
med bednimi klečala bi in te prosila:
v srce mi pošlji enkrat še ljubezni žar!

V.

Mandoline glasovi milobni
plavajo tiho skoz lavorjev gaj . . .
Mandoline glasovi milobni,
komu življenja prebujate maj?!

Pesem z žalostno mi melodijo
poje na morju zbor nočnih valov:
„Dekle zapustil mornar je nezvesti,
nikdar več vrnil pod njen se ni krov . . .“

Mandoline glasovi otožni,
v noči zamrite, utihnite vi!
Zvezda nobena ne sveti na nebu,
v temo brezupno okó mi strmi . . .

Lindi B. v spomin na Opatijo.

VI.

Objela si me kakor dih pomladni . . .
 in zagorela kakor mlada roža,
 kadar v jutru žametna nje lica
 nebeško solnce prvič ji poboža . . .

S teboj prišli božanstveni so hipi,
 ko srce je na srcu počivalo . . .
 ko s čuvstvom se opajala je duša,
 ko se oko v očesu je kopalo . . .

Ti ljubav moja sladka, mila,
 tako si me objela — zagorela . . .
 upokojenemu pa srcu, moji duši
 ves mir in ves pokoj si zopet vzela . . .

VII.

O Adrija, kako počivaš mirno,
 oko je tvoje temno, žalostno,
 kot da tožila bi za solncem zlatim,
 ki zatonilo že za daljno je goró . . .

Na nebu zvezde so ti zablestele,
 krasota te objela jasne je noči . . .
 a jaz še nosim hrepenenje v srcu,
 da gledala ljubimcu v sladke bi oči . . .

VIII.

Burno morje šumi in buči
 in ob skalovju se peni . . .
 ako čolnu poguba preti,
 morje srdito za to se ne meni. —

Kar vzplamtelo je vnovič srce,
 strah in obup me navdaja,
 da v ljubezni se mi vtopi,
 nikdar ne najde več mirnega kraja. —

Hitro k bregu, veslar, mi veslaj,
 trdno svoj čolnič prikleni! —
 kaj ljubezen se meni za to,
 ako pomoči, rešitve ni meni! —

Kristina.

